

Egy fölösleges elemzés.

A késsel írt szöveg 51 évvel és talán egy hónappal későbbi megjegyzés, mint a feketével írt szövegrész.

Azt a A fekete-vörös virág után írtam. Elemzésféle akart lenni, de igazolja:

Egy részről a Wittgensteinen kívüli egyedek (legyenek azok akár szakmabeliek, vagy az átlagosnál egy kicsit olvasottabb kívülállók) által Wittgensteinnek tulajdonított állítást, miszerint: 'Amiről nem lehet beszélni, arról hallgatni kell' vagy inkább Egry József igazságát, aki azt írta napójába: "A festő csak akkor beszéljen, ha a műve nem mond semmit, de akkor is jobban teszi, ha inkább hallgat." Wittgenstein valójában nem arra értette a hallgatás parancsát, amire a többség érti, de hát ő még Russelnek is azt írta az egyik levelében, amikor az nem értette meg valamelyik levezetését, hogy , sajnálom, hogy nem érted, próbáld megérteni, gondolkozz még rajta, mert mérhetetlenül untat, ha nekem valamit magyarázgatnom kell, amikor pedig annak értelme egyértelműen kiviláglik az általam az előzőekben kifejtettekből.' (Russelnek, aki pedig Oxfordba való érkezésekor mentora lett, tanára lett, és aki őt a valaha élt legnagyobb koponyának tartotta.)

A fekete-vörös virág a célo, a vágyam, mindenem. Lehet, hogy tévedek, de most úgy érzem: mindig vonzódni fogok az íráshoz, mert szeretem.

Most – Kevés szép van, mert nincs időnk észrevenni a szépet, mert fáradtak vagyunk ahhoz, hogy törődjünk vele. És ez nem kettőnkre vonatkozik...Te olyan megnyugtatóan élsz bennem , hogy nehéz elmondanom.. Nem tudom kifejezni az érzéseimet a valósághoz tapadó szavakkal, mert az semmitmondó lenne, el kell vonatkoztatnom – egy ismeretlen világba, ami nem tudom hol van, milyen – csak – van...

Ezért írtam ezt az érthetetlen valamit.

Mit jelent...? Vágyam, hogy én egyszer valami nagyon szépet írjak, olyat, amit még senki sem írt, ez a merészebb dolog; a másik: szeretném, ha egyszerűen csak írnék – Ha szépséget adhatnék, kapnék.

Nem tudom körülhatárolni, mi legyen az a szép...csak feldereng onnan előlről, vagy még az(t) sem. A vakon tapogatózó ujjak – gondolataim, én a virág: a megfoghatatlan vágyam, és Te.

Megpróbáltam leírni, mit jelentesz te nekem

visszaadni, mit érzek

és...nem tudom – mindent, hallgattam hangod, elkábított, megnyugodtam – a Szép beszélt.

A színek, a fények az elképzelt jövő voltak, aztán jött a jelen

Rájöttem:

Sohasem fogom elérni a szépet, mert az csak kevesek kiváltsága,

A Köd alatt ezt a mi monoton suli életünket értettem,

a rossz hangulatom...

bánt, hogy én nem leszek senki, vagyis ugyanolyan leszek, mint mindenki, de az jobban bánt, hogy néha felvillan bennem valami – és én hagyom eltűnni, az bánt a legjobban, hogy azt hiszem magamról: azok a felvillanások annak jelei, hogy bennem több van, mint a többiben. Persze tudom mindenki hisz önmagában, kell – emiatt nem lehet senkit elmarasztalni, de mégis

-

szeretnék hinni önmgamban, szeretném azt a kis virágot

-és - talán – nem akarok felébredni az álmokból,

mert egy ici-pici remény van arra, hogy – egy-egy kép megvalósuljon abból a külön világból.

„nehéz a Ködben a fényt megtartani“ itt arra gondoltam, hogy mi ketten megtaláltuk a fényt, és arra, hogy – a Köd, a környezet milyen sok veszéllyel fenyegeti ezt a fényt, vigyázzunk rá – kérek. Nagyon szeretném.

~~Kár volt ezt leírni.~~ (ezt áthúztam akkor). Sokat úgysem tudtal meg belőle.

Remélem ezt az „elemzést“ nem mutattam meg neki, bár attól félek, amilyen idétlen voltam: igen.

Pedig **A fekete-vörös virág** megállt a saját lábán. Mindent elmondott. És tetszett neki, nagyon tetszett.